

Audiència. La conversió de sant Pau

Us oferim el text íntegre de l'audiència general que Benet XVI dedicà a sant Pau el passat dimecres 3 de setembre on parla de la conversió d'aquest sant.

25/09/2008

Estimats germans i germanes,

La catequesi d'avui estarà dedicada a l'experiència que sant Pau va tenir al camí de Damasc i, per tant, a allò que

hom sol anomenar la seva conversió. Precisament al camí de Damasc, en els inicis de la dècada dels anys 30 del segle I, després d'un període en què havia perseguit l'Església, s'esdevingué el moment decisiu de la vida de sant Pau. Sobre ell s'ha escrit molt i naturalment des de punts de vista diversos. El ben cert és que allí va tenir lloc un viratge, més encara, un canvi total de perspectiva. D'aleshores ençà, inesperadament, va començar a considerar "pèrdua" i "deixalles" tot allò que abans constituïa per a ell el màxim ideal, gairebé la raó de ser de la seva existència (cf. Fl. 3, 7-8) Què va succeir?

Respecte d'això tenim dos tipus de fonts. El primer tipus, el més conegut, són els relats escrits per sant Lluç, que en tres ocasions narra aquest esdeveniment en les Actes dels Apòstols (cf. Ac 9, 1-19; 22, 3-21; 26, 4-23). Potser el lector mig pot

sentir la temptació de detenir-se massa en alguns detalls, com la llum del cel, la caiguda al terra, la veu que crida, la nova condició de ceguesa, la curació per la caiguda d'una mena d'escates dels ulls i el dejuni. Però tots aquests detalls fan referència al centre de l'esdeveniment: Crist ressuscitat es presenta com una llum esplèndida i es dirigeix a Saule, transforma el seu pensament i la seva vida mateixa. La resplendor del Ressuscitat el deixa cec; així, es manifesta també exteriorment la seva realitat interior, la seva ceguesa respecte de la veritat, de la llum que és Crist. I després el seu "sí" definitiu a Crist en el baptisme obre novament els ulls, el fa veure realment.

A l'Església antiga el baptisme s'anomenava també "il·luminació", perquè aquest sagrament dóna la llum, fa veure realment. En Pau es va realitzar també físicament tot allò que s'indica teològicament: un

vegada guarit de la ceguesa interior, veu bé. Sant Pau, per tant, no va ser transformat per un pensament sinó per un esdeveniment, per la presència irresistible del Ressuscitat, de la qual ja mai no en podrà dubtar, perquè l'evidència d'aquest esdeveniment, d'aquesta trobada, va ser molt forta. Aquest esdeveniment va canviar radicalment la vida de sant Pau. En aquest sentit podem i hem de parlar d'una conversió. Aquest encontre és el centre del relat de sant Lluç, que potser va utilitzar un relat nascut probablement a la comunitat de Damasc. Ho dóna a entendre el colorit local que hi aporten la presència d'Ananies i els noms tant del carrer com del propietari de la casa on Pau es va allotjar (cf. Ac 9, 11).

El segon tipus de fonts sobre la conversió està constituït per les mateixes Cartes de sant Pau. Ell mateix mai no va parlar

detalladament d'aquest esdeveniment, potser perquè podia suposar que tothom coneixia l'essència de la seva història, tothom sabia que de perseguidor havia estat transformat en apòstol fervent de Crist. Això no havia succeït com a fruit de la pròpia reflexió, sinó d'un esdeveniment fort, d'una trobada amb el Ressuscitat. Sense donar detalls, moltes vegades al·ludeix a aquest fet importantíssim, és a dir, al fet que també ell és testimoni de la resurrecció de Jesús, la revelació del qual va rebre directament del mateix Jesús, junt amb la missió d'apòstol.

El text més clar sobre aquest punt es troba en el relat sobre allò que constitueix el centre de la història de la salvació: la mort i la resurrecció de Jesús i les aparicions als testimonis (cf. 1 Co 15). Amb paraules d'una tradició molt antiga, que també ell va rebre de l'Església de Jerusalem, diu que Jesús va morir crucificat, va ser

sepultat i, després de la seva resurrecció, es va aparèixer primer a Cefas, és a dir a Pere, després als Dotze, després a cinc-cents germans que en gran part llavors encara vivien, després a Jaume i a tots els Apòstols. Al final d'aquest relat rebut de la tradició afegeix: "I a l'últim de tots, se m'aparegué també a mi" (1 Co 15, 8). Així dóna a entendre que aquest és el fonament del seu apostolat i de la seva nova vida.

Hi ha també altres textos on expressa el mateix: "Per mitjà de Jesucrist hem rebut la gràcia de l'apostolat" (Rm 1, 5); i també: "Potser no he vist Jesús, Senyor nostre?" (1 Co 9, 1), paraules amb què al·ludeix a quelcom que tots saben. I, a l'últim, el text més ampli és el de la carta als Gàlates: "Però, quan aquell qui em va escollir des del ventre de la mare i em va cridar per la seva gràcia es dignà a revelar en mi el seu Fill perquè l'anunciés entre els pagans, el que vaig fer tot

seguit no fou pas consultar la carn ni la sang, ni pujar a Jerusalem a trobar els apòstols que m'havien precedit, sinó que me'n vaig anar a l'Aràbia, i vaig tornar una altra vegada a Damasc." (Ga 1, 15-17). En aquesta "autoapologia" subratlla decididament que també ell és testimoni vertader del Ressuscitat, que té una missió rebuda directament del Ressuscitat.

Així podem veure que les dues fonts, les Actes dels Apòstols i les Cartes de sant Pau, convergeixen en un punt fonamental: el Ressuscitat va parlar a sant Pau, el va cridar a l'apostolat, va fer d'ell un vertader apòstol, testimoni de la Resurrecció, amb l'encàrrec específic d'anunciar l'Evangeli als pagans, al món grecoromà. Al mateix temps, sant Pau va aprendre que, malgrat la seva relació immediata amb el Ressuscitat, havia d'entrar en la comunió de l'Església, havia de fer-se

batejar, havia de viure en sintonia amb els altres Apòstols. Només en aquesta comunió podia ser un vertader apòstol, com escriu explícitament en la primera carta als Corintis: " Doncs, tant si sóc jo, com si són ells, és així que prediquem i és així que ho heu cregut." (1 Co 15, 11). Només hi ha un anunci del Ressuscitat, perquè Crist només és un.

Com es veu, en tots aquests passatges sant Pau no interpreta mai aquest moment com un fet de conversió. Per què? Hi ha moltes hipòtesis, però al meu parer el motiu és molt evident. Aquest viratge de la seva vida, aquesta transformació de tot el seu ésser no va ser fruit d'un procés psicològic, d'una maduració o evolució intel·lectual i moral, sinó que va arribar des de fora: no va ser fruit del seu pensament, sinó de la trobada amb Jesucrist. En aquest sentit no va ser només una

conversió, una maduració del seu "jo"; va ser mort i resurrecció per a ell mateix: va morir una existència seva i va néixer una altra de nova amb Crist ressuscitat. De cap altra forma es pot explicar aquesta renovació de sant Pau.

Les anàlisis psicològiques no poden aclarir ni resoldre el problema. Només l'esdeveniment, l'encontre amb Crist, és la clau per entendre el que va succeir: mort i resurrecció, renovació per part d'Aquell que s'havia revelat i havia parlat amb ell. En aquest sentit més profund podem i hem de parlar de conversió. Aquest encontre és una renovació real que va canviar tots els seus paràmetres. Ara pot dir que allò que per a ell abans era essencial i fonamental, ara s'ha convertit en "escombraries"; ja no és "guany" sinó pèrdua, perquè ara compta només la vida en Crist.

Tanmateix, no hem de pensar que sant Pau es va tancar en un esdeveniment cec. En realitat va succeir el contrari, perquè Crist ressuscitat és la llum de la veritat, la llum de Déu mateix. Aquest esdeveniment va eixamplar el seu cor, el va obrir a tots. En aquest moment no va perdre quant havia de bo i de vertader en la seva vida, en la seva herència, sinó que va comprendre de forma nova la saviesa, la veritat, la profunditat de la Llei i dels Profetes, es va apropiari d'ells de manera nova. Al mateix temps, la seva raó es va obrir a la saviesa dels pagans. En obrir-se a Crist amb tot el seu cor, es va fer capaç d'entaular un diàleg ampli amb tots, es va fer capaç de fer-se tot amb tots. Així realment podia ser l'Apòstol dels gentils.

En relació amb la nostra vida, podem preguntar-nos: Què vol dir això per a nosaltres? Vol dir que tampoc per a

nosaltres el cristianisme és una filosofia nova o una moral nova? Només som cristians si ens trobem amb Crist. Certament no se'ns manifesta d'aquesta forma irresistible, lluminosa, com va fer amb sant Pau per convertir-lo en Apòstol dels gentils. Però també nosaltres podem trobar-nos amb Crist en la lectura de la Sagrada Escripura, en l'oració, en la vida litúrgica de l'Església. Podem tocar el cor de Crist i sentir que ell toca el nostre. Només en aquesta relació personal amb Crist, només en aquesta trobada amb el Ressuscitat, ens convertim realment en cristians. Així s'obre la nostra raó, s'obre a tota la saviesa de Crist i a tota la riquesa de la veritat.

Per tant preguem al Senyor perquè ens il·lumini, perquè ens concedeixi al món la trobada amb la seva presència i perquè així ens doni una fe viva, un cor obert, una gran caritat

amb tothom, ens faci capaços de
renovar el món.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
la-conversio-de-sant-pau/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-la-conversio-de-sant-pau/) (14/08/2025)